

Geschrift 8.

Doorelkaarverhaaltjes.

Philip en Aag en Aag Alleen.

Aag en Philip hadden een reis per boot naar Noorwegen besproken met een gerenommeerd reisbureau.

Ze namen een boot die uit Amsterdam vertrok, omdat Aag alleen de tocht door Noorwegen zou rijden.

Philip bezat geen rijbewijs. Wel had hij het twintig lessen geprobeerd, maar de rij-instructeur liep daarna weg.

Philip constateerde tevreden dat hij de lesgever fatsoenlijk Nederlands had leren spreken in twintig uren.

Aag vond het wel zeer dure taallessen en verzocht haar man deze lessen voortaan in een schoollokaal te geven!

Naar het Noorse bestemmings-oord zou het een kortere autorit worden. Een week voor het vertrek, kregen ze te horen, dat de boot niet vertrok uit Amsterdam, omdat die niet reisklaar was. Ze =mochten= met de Jupiter mee, die in Hamburg lag!

De verre reis begon met een eindeloos gezeur van de kinderen meteen al bij het verlaten van Leidschendam. Bij de Nutricia-chocomel-fabriek in Zoetermeer vroegen ze : -zijn we er al bijna?-

Vader Philip antwoordde nog net vriendelijk: -Lieverds nog vele en vele uren, maar onderweg gaan we overal logeren en lekkers eten!-

De bootreis geschiedde in volle storm, de familie – zeeziekloos – genoot van het gevoel, dat hun bedden minstens zes voet stegen en daalden! Bij het ontbijt ontdekten ze dat weinig passagiers trek hadden. Het trotse Nederlandse gezin genoot van het uitzoeken van de voortreffelijke gerechten, die er nog volledig in tact stonden en van de delicatessen was nog geen hapje af.

De vele mede-reisgenoten verkeerden in een deerniswaardige toestand in de buurt van relingen of hangend in stoelen.

Philip had maar één hotel besproken na aankomst met het oog op het feit, dat zijn oudste dochter last van verliefdheden zou kunnen krijgen! Zo kon het gezin per omgaande naar het volgende onderdak toe! Gevolg: =elke drie dagen trokken ze verder! =

Voor deze grote reis was een nieuwe auto aangeschaft, een paar maten groter dan de Fiat 600. Een pracht-exemplaar! –Nu kan alles mee,- juichte het hele gezin. Een grote opblaasbare roeiboort, twee lange peddels, grotere koffers, Ata's ladingen speelgoed, Philips keurige costuums, Etsies hele bezit aan broeken, truien, t-shirts, Aag's uitgaanskleding en voor onderweg twee tassen vol proviand. Verder nog de spijkerbroeken in alle soorten hetzelfde blauw en dezelfde rafels en dezelfde chloorvlekken. Over de rest wat mee moest werd gezweven.

Daar pa er van overtuigd was, dat alles gejat zou worden in een vreemd land, moest alles bij elk nieuw hotel uitgeladen worden. Dat zou niet zo heel erg geweest zijn, wanneer de sluitingen niet aan weerszijden van het deksel van de koffiebak hadden gezeten! Namelijk als links dicht ging, sprong rechts weer open en omgekeerd. Gewoon omdat er te veel in de bak zat!

Philip verdroeg geen assistentie. Hij verrekte zijn rug en stond woedend in een hoek van 90 graden te foeteren. – Je hebt spijt, schat,- zei Aag heel lief en dat was de overschrijdende grens voor de start van boze woorden, echt van a tot en met z in de juiste alfabetische volgorde!!

Etsie mocht in Noorwegen paardrijden. In een manege stond een pracht van een officier van het Koninklijke Noorse leger – ook nog in een oog-verblindend gala-uniform! Drie paarden stonden rij-klaar en hun dochter, het leger en een begeleidster vertrokken voor een twee uur durende rit.

Vlakbij was een gezellig restaurant, Pa kletste Zweeds met enkele Noorse gasten. Opeens tot zijn grote verbazing kwam de begeleidster alleen terug, met de mededeling, dat onze dochter geen hulp nodig had en haar landgenoot de weg wel wist. Ze was blij, dat ze met het uitmesten van de stal verder kon gaan.

Toen de afgesproken twee uren om waren, kwam er niemand terug.

Aag dacht dat de paarden altijd dezelfde route namen en uit eigen beweging naar de stal terugkeerden. Dat ging deze keer mooi niet op!

Hun lieveling =alleen= met een Noorse bink, knap uiterlijk plus een mooi uniform, dat hadden ze nu juist willen voorkomen. Uit met een buitenlands heerschap, waarvan ze geen enkel gegeven hadden. Het leek wel een noodlot! Na uren ouderlijke ongerustheden en een jaloerse Ata, die nooit iets leuks mocht, verscheen het tweetal! - - -

Etsie boos half huilend, wijzend op het nu gekreukelde legerpak: -die idioot heeft nog nooit op een paard gezeten en heeft de hele rit met zijn Noorse jammerkreten verpest, de sukkel spreekt zelfs geen woord Engels! Ik moest dat stuk ellende de hele weg aan de teugel meenemen. Met twee teugels is hartstikke moeilijk. Gelukkig wist mijn paard de weg naar huis, anders had ik heel Noorwegen doorgemoeten en was ik nooit meer teruggekomen en door die kerel in een ravijn gevallen!-

Het stuk ellende hing half-overleden en groen van angst op het paard met zijn lange armen vastgeklemd om het arme dier zijn hals. Etsie keurde hem geen blik waardig en liet hem met de hulp van de begeleidster van zijn paard afslepen- - - -

De teugels van twee paarden waren deskundig vastgehouden door hun eigen meid- - - ze waren ineens weer de trotse ouders van hun oudste dochter, die zelfs een legerkapitein veilig had thuisgebracht!!